

Slomšku.

Jesen mu vstaja iznad groba,
ko težkokrila, siva ptica;
a pred sto leti mu je pela
ob zibelki ko Rojenica:

„Sladko detece,
kaj bi trepetalo
pred objemi mojimi!
Res so hladni malo,
res so malo rosni,
pa so plodonosni;
morebiti prinesó
tvoji zemlji
zarjo jutranjo . . .“

In danes možu v slavnem grobu
akorde nove svirala,
novembrski najtišji mir
nad njim je razprostirala.
In danes možu v davnem grobu
obiski čast so peli mnogi,
da so jih čuli bratje moji,
objeli bi se morda v slogi . . .

Ponižnost se je poklonila.
O, to je časten bil poklon,
tako se njej je klanjal on,
dasi je mitra ga krasila.

Usmiljenost je porosila
par tihih solz na tiha tla:
„Odkar ne vidim tebe več,
le malokdo me še pozna.“

Ljubezen je na grobu vnela
iskren poljub, goreč tako,
kot rajno spet bi srce tlelo
za bratski rod in za nebo . . .

In nje in nje, kaj je še ni?!
Baš tam se bliža: Raj v pogledih,
ponos na licih ji žari,
krog ustien žalost v lahnih sledih —

Na grob je venec položila.
Oj, kar najzaljših je cvetov
od Mure klilo tja do Save,
povila v venec je njegov,
in kar nezabnih je sinov
okitila že z vencem slave,
Sloveniji je ta najdražji sin.
Sklenila roke je drhteče,
molila prošnje pregoreče:

„Dobrotni Bog!
Nikar ne daj,
da bi moj gaj
v razkošnih cvetih cvel —
brez vonja sladkega!

Dobrotni Bog!
Nikar, nikar ne daj,
da bi moj mili kraj
vzkipel v samih dimih
do vzora svojih vzorov,
odmeval v sami slavi —
a brez njegovega duha! . . .“

Jesen je z morja sinjih visočin
odnesla megle v daljno stran.
In varno spet je solnčno ladjo
po mirnih valih vodil dan . . .

Silvin Sardenko.

